

Vianočný zázrak

Žilo raz jedno dievčatko menom Anežka. Bola to sirota a mala ťažký život. Jej rodičia ju vyhodili, keď bola ešte malá a práve vtedy bola zima. To ju aj poznamenalo. Nešla do sirotinca ako ostatné deti bez domova. Ostala na ulici, nastáhovala sa do malej chatky na konci dediny a tam sama bývala. Žila bez vody, tepla a elektriny. Ale aj tak bola šťastná. Vždy na Štedrý večer vychádzala von do ulíc po tme a sledovala ako vločky padali na strechy a cestu. Bolo tomu tak aj tento rok. Na ulici nebolo živej duše. Všetci boli doma a večerali. Anežka sa s úsmevom prechádzala po uliciach. Všade blikali svetielka rôznych farieb. Vietor fúkal pomaly a prehrabával Anežke čierne vlasy. Ona iba kráčala a usmievala sa. Tento rok snežilo veľmi veľa a husto. Anežka práve prechádzala poslednou ulicou dediny, keď tu zrazu uzrela starú pani, ktorá sa chvela od zimy. Mala tenký kožuch a šatku na hlave. Sedela na chladnom chodníku. Padali na ňu chumáče snehu. Anežka hneď spoznala tú pani, bola to stará žena bez domova a táto žena Anežku vychovala. „Dobrý večer prajem.“ pozdravila sa Anežka milo. Starenka zakývala. Bola nemá, nevedela rozprávať. Anežke písala listy. „Určite tu mrznete, podťe! Dnes mi jedna milá žena dala čaj, je ešte horúci.“ Starenka sa zdvihla zo zeme. Anežka ju chytila za ruku a odviedla ju do chatky, kde bývala. Keď vošli do chatky, starenka si sadla na špinavý matrac. Hoci v dome nebolo moc teplo, aspoň tam nesnežilo. Anežka podala starenke šálku s horúcim čajom. Starenka si odpila z horúceho čaju a usmiala sa na Anežku. Anežka sa starala o starenku, ktorá sa ešte stále triasla od zimy. Anežka hľadela von z okna a sledovala padajúce vločky. Vietor sa rozfúkal. „Máte šťastie že ste ma stretli, v takom vetre by ste zamrzli.“ Starenka sa pozrela von z okna. Sneh agresívne poletoval všade navôkol, vietor unášal do vzduchu papiere, krabice a všetko čo bolo na zemi. Anežka sledovala tú bitku medzi vetrom a snehom. Bolo to strašné. Vietor si pohadzoval so snehom ako s loptou a sneh s ním bojoval. Počasie vonku bolo ako z hororu. Teraz si väčšina ľudí prezeralo darčeky. Starenka sedela zabalená v deke na špinavom matraci. Ešte stále sa jej od zimy triasli nohy. Keď ju tak Anežka videla, zdvihla deku ktorú mala na svojich nohách a prikryla ňou starenkinu nohu. Obidve boli zaujaté počasím vonku. Anežka pila čaj veľmi pomaly. Starenka síce trochu rýchlejšie, no aj tak dopila neskôr ako Anežka. Keď už dopili čaj Anežka sa zdvihla a papierové poháriky, a hodila ich do malého koša, ktorý následne zapálila. Malou izbičkou sa rozžiarilo svetielko. Starenka zdvihla ruky a namierila ich na ohník. V izbe už nebola taká zima. Anežka sa otočila a povedala: „Ozaj, skoro som zabudla.“ Hneď ako to dopovedala, podala starenke malú krabičku. Starenka natiahla ruky, ale neustále sa obzerala na ohník. Opatrne krabičku otvorila, bola v nej zlatá brošňa v tvare štvorlístka. Starenka sa neveriacky pozrela na Anežku. „Nebojte, neukradla som to! Šetrila som si na to celý rok.“ povedala pokojne Anežka. Starenka si vydýchla a opatrne vybrala brošňu zo sivej krabičky so zlatou mašľou. Pripevnila si ju na kožuch a pozrela na Anežku. Tá sa usmiala a gestom naznačila starenke, že sa jej brošňa hodí. Starenka bola veľmi prekvapená. Ešte nikdy jej nikto nedal taký drahý darček. Brošňa sa jej veľmi páčila. Anežka sa po chvíli ticha ozvala: „Nedali by ste si niečo na jedenie?“ Starenka prikývla. Anežka sa zdvihla a podišla ku drevenej skrinke, z ktorej vytiahla dva kúsky čerstvého chleba, zabalené v obrúskoch. „Dal mi ich dnes ráno pekáč, nemôžem však uveriť, že sú ešte čerstvé. Väčšinou takto dlho čerstvé nie sú.“ Anežka podala starenke jeden kus chleba. Starenka do neho zahryzla s chuťou. Bolo na nej vidieť, že už dlho nejedla. O chvíľu už ani jedna nedržala chleba. „No nemôžem zabudnúť na dezert. Ten náš pekáč je veľmi milý, dal mi aj linecké koláčiky.“ Opäť podišla ku skrinke a vytiahla z nej bielu krabicu s nápisom 20 ks. Džem v krabičke žiaril viac ako brošňa na starenkinom kabáte. Starenka nečakala a vytiahla si jeden koláčik. Medzitým sa vietor vonku trochu ukludnil, prevládal iba sneh, ale tiež ukludnil svoje tempo. Mohlo byť už asi desať hodín. Medzitým ako starenka s Anežkou jedli koláče, vonku sa začali zbiehať ľudia. Keď už ich tam bolo minimálne sto, chytili sa všetci za ruky a začali spievať koledy. To hneď započuli aj starenka a Anežka a tak sa obidve vybrali von z chalupy. Anežka trochu zmiernila ohník a potom sa obidve vydali za spievajúcimi ľuďmi. Tí im dávali rôzne dobroty. Medzi nimi bol aj pekáč. Anežka nachvíľu odbehla a šla sa mu poďakovať za chlieb a koláče. Potom sa vrátila za starenkou

ktorá sa neustále usmievala a do rytmu hrala na husliach. Sneh im doprial pekný večer a pekne snežilo. Vietor sa iba tak pohojdával. Potom podala jedna žena Anežke dva hrubé kabáty a pletené čiapky. Anežka sa slušne poďakovala a bežala aj s vecami za starenkou. Podala jej kabát a čiapku, tá jej gestom poďakovala. Všetci až na starenku spievali. Ich hlas bol najprv pomiešaný, no časom sa spojil do jednej krásnej piesne. Postupne aj deti vedeli ako spievať. Stačila iba hodina aby ľudia zosynchronizovali svoje hlasy. Potom všetci vytvorili okolo starenky kruh a stíchli. Púšťali si melódiu do srdca. Postupne sa jeden za druhým kývali zo strany na stranu. Starenka im hrala nádherné piesne. Mnohý jej tleskali, lúskali, ba aj pískali, ale všetko pekne do rytmu. Podaktorým bolo z melódie do plaču. Ale nie do plaču smútku. Do plaču šťastia. Tak krásne nepočuli hrať ešte nikoho. Starenka mala noty v hlave a nepotrebovala žiadne papiere. Každú skladbu zahrála bez jedinej chybičky. Keď už bolo asi jedenásť, všetci do jedného pozatvárali oči. A po chvíli sa jednohlasne ozývala dedinou Tichá noc. Starenka si teraz dala veľmi záležať. Pamätala si na každý ťah a tak celú skladbu zahrála tak perfektne, že sa zahanbil aj huslista čo býval v strede dediny. Keď odznel posledný ton, ľudia si každý s každým podávali ruky. Starenke ľudia hádzali do čiapky peniaze. Potom podala husle huslistovi, ktorý starenku veľmi dlho chválil. Potom sa starenka s Anežkou pobrali do chalúčky. A ako zabuchli dvere, sneh sa divoko rozosnežil ako keby ho predtým hudba krotila. Onedlho sa k nemu pridala aj vietor a opäť nastala bitka medzi vetrom a snehom. Na ulici ostali iba stopy po ľuďoch no nie nadtľho. Sneh ich zakryl do minúty. Na ulici ostali iba nejakí ľudia, ktorí sa iba tak prechádzali ulicami. Z hláv im padali čiapky. Vietor bol veľmi rozzúrený. V krabici ostalo ešte asi jedenásť koláčov. Jedli ich pomaly a delili sa aj o malé kúsky. Ohník medzitým dohorel, no Anežka vytiahla koláče z krabice a krabicu vyhodila do koša. V izbe bolo opäť teplo. Starenka sa natiahla za ohňom, aby sa zohriala. Naťahovala a krčila prsty. Boleli ju od toho, ako na tých husliach hrala. Sneh zúrivo búchal do okna. Starenka si ešte starostlivo napravila zlatú brošňu. Anežka prikryla starenku dekou. Vyzliekla jej kabát a obalila jej ním nohy. Vonku už ani nebolo vidno, že tam niekto bol. Sneh to všetko zakryl bielou perinou. Starenka do vzduchu nakreslila papier a ceruzku. Anežka už dobre vedela, že potrebuje papier a ceruzku. Otvorila malú debničku a vytiahla z nej útržok papiera a žltú ceruzku. Podala ju starenke a tá sa bez váhania pustila do písania. Sneh sa medzitým trochu ukláudnil. Potom podala papier Anežke a tá ho potichu prečítala. Stálo na ňom: Aj ja mám pre teba darček, ale dám ti ho až ráno.“ Anežka sa usmiala a povedala: „Ďakujem.“ Potom jej rozprávala príbehy, ktoré zažila počas tohto roka. Starenka kývala hlavou a počúvala každé jedno slovo. Po chvíli však Anežka unavene navrhla: „Nejdeme už spať? Som celkom unavená.“ Starenka prikývla a ľahla si na matrac. Hoci to nebolo moc pohodlné, ale boli rady za to, že majú vôbec kde spať. „Dobrá noc.“ povedala Anežka. Starenka hodila jednu deku na ohník a ten následne zhasol. Potom deku podala Anežke, tá poďakovala a otočila sa na druhú stranu. Netrvalo im dlho a obidve zaspali. Sneh ešte stále udieral do okien. Anežka sa v noci budila a chodila pozeráť starenku či ešte žije. Všimla si, že stále má v kabáte brošňu a tak jej ju vybrala a položila na stolík. Potom si šla ľahnúť na svoj matrac. Ráno sa zobudila na mäkkej posteli. Opatrne sa zdvihla a obzrela okolo. V izbe bolo príjemne teplo. No nebola to chalúčka v ktorej zaspala. Do izby prišiel pekár. „Kde je starenka?“ Bola prvá Anežkina otázka. Pekár pokojne povedal: „Včera zomrela ale mala jedno pranie, ktoré sa naplnilo.“ Anežke sa do očí natlačili slzy. „A aké bolo to pranie?“ spýtala sa a rukami si pretrela slzy z líca. „Nuž, povedal šťastne, priala si aby ťa niekto zobral a vychoval ako svoju dcéru. No a ja som sa nad ňou zľutoval“, pokračoval pekár, „a s mojou ženou sme ťa prijali za svoju.“ Anežke zrazu zmizli slzy z tváre a namiesto nich sa tam objavil široký úsmev. „Ďakujem vám veľmi pekne.“ povedala Anežka, no do očí sa jej opäť tislí slzy. „A aby som nezabudol, nechala ti tu darček.“ povedal trochu šťastnejšie. Podal Anežke zlatú krabičku s červenou mašľou. Anežka ju opatrne otvorila. Boli v nej dve brošne. Prvá brošňa bol štvorlístok, ktorý dala včera starenke. A tá druhá bol krásny, strieborný motýlik. Anežka neverila svojím očiam. Takú krásu ešte nikdy v živote nevidela. Pozrela sa na usmievajúceho sa pekára a šťastne povedala: „Toto sú tie najkrajšie Vianoce na celom svete.“ Pekár sa usmial a chytil ju za ruku. Potom jej ešte do ucha šepol: „Aj pre mňa.“ A spoločne zišli dolu do obývačky. Od tých čias už boli Anežkine Vianoce tie najlepšie. A i keď už starenka nežila. No v Anežkinom srdci ešte stále žila.